näggi et siin hea kaup. Mo meel sai öiete nukraks sesugguse jölledusse pärrast, agga ma ei woinud sekord senna parrata. Kui sitke loom kaks kolm korda ärra olli minnemas, jättis mees 96 rubla peäle, mis ostja wimaks olli pakkunud.

Ma käisin mönda korda mehhe jures, kui temmal sesuggune tö olli, kus ta ilma aiawiitmatta jutto wois aiada. Ta läks mo melest kord korralt ikka armsamaks. Kül ta olleks näinud, et ta ni kaugele olleks ullatand, et kui üks klawwer walmis, teist jälle kohhe olleks woinud hakkata. Nende kahhe aasta sees, mis ma seäl ellasin, ei sanud ta mitte ni kaugele, et ta ennast kül pool surnuks waewas. Kord olli sedda, kord teist pudo. Monni kord olli klawwer jo enne müdud ehk pandiks pantud, enne kui walmis sai, — üks müdi koggoni auksjoni wisil ärra. Nüüd olli mul selgeste arru käes, mis meest ni ärra löppetas, — waene mees! —

Jalgi ei näinud minna tedda ühte polluskit ilmaasjata ärra raiskawad. Muul aial ei läinud ta kotto wälja, kui tö tarwitussi olli osta.

Kues laps tulli jure. Keik ollid terwed ja prisked, muud kui anna toito kätte. Nende emma olli töe polest emma. Illusa jumme ja näoga polnud ta mitte, agga sedda illusamad ta wisid. Kui raske pölli tal olli, woib iggaüks sest nähha: mees ja kuus wäetimat last, ei ühte hinge, kes ühhe pu killo ehk tilga wet ülles (kolmanda korra peäle) olleks tonud; keik piddi ta isst teggema, — eks se polle raske kül ühhe naesterahwa kohta. Keik teggi ja toimetas ta ilma nurrisematta allandlikko melega. Sest naesterahwast sain ma öiete arro, mis kallis warrandus allandus ja tassane meel on.

Egga se suggugi laita polleks, kui sesuguside naesi rohkeste olleks! jägo siis kül monned kibbowitsa otkad arwamatta.

Jalgi polnud temma suust sedda kuulda, et ta sedda iggatses, mis teistele römo teggi: